

Otočil se na kameru jedna, počkal půl vteřiny, než se na obrazovce objeví jeho tvář, a zahlaholil:

„Tak to je pro dnešek všechno, milánkové. Všem vám přeju, abyste se dnes večer měli kurňa dobře!“

Damien Dies se usmál. Tuhle větu za dobu sedmi let, co se jeho pořad vysílal – každý večer pětkrát týdně s výjimkou letních a zimních prázdnin – už musel opakovat přinejmenším tisíckrát. A stejně ho to neomrzelo. V sále se rozsvítil nápis *PO-TLESK*. Jeden z techniků máchal rukama ve snaze povzbudit diváky, aby vstali a začali jásat a tleskat. Což za clonou oslnivé záře reflektorů na jevišti obecenstvo učinilo jako jeden muž a Diesovi se na tváři objevil náznak predátorského úsměvu. Kamera číslo dvě byla stále namířena do publika, kamera číslo tři snímala celou scénu i s hosty, kteří vstávali jeden po druhém a on jim postupně potřásl rukou a děkoval krátkou úklonou hlavy, zatímco do éteru vyhrávala závěrečná znělka pořadu.

Když už nebyli v živém vysílání, přiskočil k němu druhý technik, aby mu sundal klopový mikrofon a krabičku zacvaknutou k opasku. Poté se postaral i o hosty.

Dies byl spokojen.

Bylo to dobré představení. Sice nijak výjimečné, přesto však dobré. Maskovaná dvojčata, která natáčejí porno (bez masek), vitariánský guru, který došel prozření poté, co ho zmasakrovali

mimozemšťani, a naprosto šílený politik, který obvinil prezidenta, že je satanista a pije krev. Mizerná televizní stanice pro pokleslou zábavu, zkrátka odpad, o tom nepochyboval. „Takový televizní exkrement,“ jak trefně vystihla jeho žena, která vyučovala na žurnalistice v Lille – seznámil se s ní právě tam, když tam přijel přednášet –, ale současně si byla velmi dobře vědoma i toho, že jen díky jeho honoráři moderátora a producenta v jednom (a nikoliv díky jejímu platu) si mohou dovolit žít na vysoké noze, vydržovat v západní části Paříže dům o šesti stech metrech čtverečních, další na Floridě a k tomu vlastnit jachtu v Saint-Tropez. Takový ten druh pořadu, kde se významné osobnosti, tváře známé široké veřejnosti, navzájem cupují kvůli věcem, které zřídka kdy souvisejí s jejich talentem, zato však mají co do činění s voyerismem a neomalenou zvědavostí současné doby, kdy jsou celebrity vláčeny bahnem a v roli obětí beránek nadšeně předhazovány lidu k vykonání pomsty. Jaké blaho rýpat v té špíně a rochnit se v ní jako divočák ve svém kališti!

Během pořadu se vysílaly reklamy, včetně jedné, v níž celebrity ztrácející na popularitě vychvalují účinky jisté diety. Přesně tuhle nemohl vystát a podívoval se, jak je možné, že po zhlédnutí něčeho takového lidé nepřepnou na jiný kanál. Nejednou žádal, aby se vysílaly „inteligentní“ reklamy, načež ho programový ředitel odbyl (a ne bez opodstatnění) slovy: „Snad si nemyslíš, že se na tvůj pořad dívá nějaký Einstein? Tady rozhodují prachy a za tohle se dobře platí. Na ničem jiném nezáleží.“

Cestou ze studia se zastavil u režisérské kabiny, aby všem poděkoval, a pak zamířil do maskérny.